

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6723201322
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Šalamún
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6723201322.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Šalamúna a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobkyne A. B. C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX/X, XXX XX F., v konaní právne zastúpená G. A. H. I., s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom: J. X, XXX XX B., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému F. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX/X, XXX XX F., t.č. I. K. L. M., M. I. XX, XXX XX H., v konaní právne zastúpený advokátom G. C. N., so sídlom Advokátskej kancelárie O. F. XX/X, XXX XX H., o vylúčenie z užívania nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 15C/22/2023-455 zo dňa 01. júla 2025 a o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č.k. 15C/22/2023-471 zo dňa 01. júla 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 15C/22/2023-455 zo dňa 01. júla 2025 **p o t v r d z u j e .**
- II. Uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 15C/22/2023-471 zo dňa 01. júla 2025 **p o t v r d z u j e .**
- III. Žalobkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom č.k. 15C/22/2023-455 zo dňa 01. júla 2025 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100%, ktoré je žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania (II. výrok).
1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa podala žalobu o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti evidovanej OÚ Zvolen, katastrálnym odborom pre okres Zvolen, obec F., katastrálne územie F., so súpisným číslom XX, postavený na parcele CKN parc. č. XXX/X, o výmere 183 m² – zastavaná plocha a nádvorie, zapísanej na LV č. XXX (ďalej ako „rodinný dom“ alebo „nehnuteľnosť“). Súčasne žiadala rozhodnúť o trovách konania. Návrh odôvodňovala správaním žalovaného voči nej s tým, že ju psychicky a fyzicky týra. Poukazovala na tú skutočnosť, že žalovaný má neodkladným opatrením Okresného súdu Zvolen č.k. 7C/16/2023-19 zo dňa 02.03.2023 uloženú povinnosť nepribližovať sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov a zákaz vstupu do rodinného domu. Okrem toho v čase podania žaloby boli strany sporu v rozvodovom konaní, pričom konanie o rozvod manželstva bolo vedené na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 14Pc/5/2023. Žalovaný bol na základe potvrdenia o vykázaní zo spoločného obydlija podľa zákona o policajnom zbore zo dňa 16.02.2023 vykázaný zo spoločnej domácnosti so žalobkyňou, nakoľko žalobkyňa podala trestné oznámenie vedené pod ČVS:ORP-87/1/VYS-ZV-2023. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Tvrdenia žalobkyne považoval za nepravdivé. Poprel tvrdenia žalobkyne o fyzickom napádaní, rozporoval jej vyjadrenia ohľadom domáceho násillia. Naopak poukazoval na správanie

žalobkyne, ktorá ho neustále kontrolovala, telefonovala, či už priamo jemu na pracovisko na pevnú linku, mobil alebo jeho kolegom, priamym nadriadeným. Nepoprel, že v priebehu spolužitia dochádzalo aj k vyhroteným situáciám, neustále sa hádali a žalobkyňa žalovanému vykrikovala rôzne nevery, z ktorých ho obviňovala. Vyjadril sa aj k zdravotnému stavu spoločnej dcéry, ktorá je zdravotne ťažko postihnutá a starostlivosť o ňu bola náročná. Mal s ňou veľmi blízky vzťah a nesúhlasil s umiestnením zdravotne ťažko postihnutej dcéry do celoročného zariadenia. Práve to bol dôvod hádok medzi ním a žalobkyňou. Žalobkyňa bez jeho vedomia a bez súhlasu umiestnila dcéru do K. P..

1.2 V ďalšom obsahu napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol stručný priebeh konania a zistený skutkový stav, na ktorý aplikoval ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.3 Medzi stranami sporu nebolo sporné, že manželstvo týchto bolo rozvedené v konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 14Pc/5/2023, právoplatné dňom 01.06.2023. Rovnako nebolo sporné, že žalovanému bol súdom uložený zákaz priblíženia sa k žalobkyňi na menej ako desať metrov a tiež bol vykázaný z užívania nehnuteľnosti, kedy mu bola uložená povinnosť nevstupovať do miesta obydľia žalobkyne. Rovnako medzi stranami nebolo sporné podanie trestného oznámenia vo veci a začatie trestného stíhania a ani to, že žalovanému bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Rovnako medzi stranami sporu nebolo sporné to, že z ich manželstva pochádza zdravotne ťažko postihnutá dcéra F., ktorá bola dňom 16.02.2023 umiestnená v H. K. O. D. celoročne. Žalovaný s umiestnením zdravotne ťažko postihnutej dcéry nesúhlasil, o čom mala vedomosť aj žalobkyňa. Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka zisťoval, či došlo k fyzickému alebo psychickému týraniu žalobkyne zo strany žalovaného.

1.4 Žalobkyňa žiadala úplné vylúčenie žalovaného z užívania domu. Dôvod na úplné vylúčenie žalovaného z užívania domu, ktorý je v bezpodielovom spoluvlastníctve strán sporu, videla jednak vo fyzickom násilí a tiež v psychickom násilí. Pri fyzickom násilí uviedla situáciu, kde jej mal spôsobiť ujmu tlačením na žalúdok alebo pankreas. Táto skutočnosť však výsluchmi tak strán sporu, ako aj svedkov preukázaná nebola. Pri tomto incidente nebol nik iný prítomný a bolo to len v rovine tvrdenia žalobkyne, pričom žalovaný takúto skutočnosť popieral, navyše za situácie, keď žalobkyňa tvrdila a poukazovala na fyzické násilie nielen voči nej, ale aj vo vzťahu k ich spoločnej dcére F., čo v konaní preukázané nebolo. Naopak osobami, ktoré boli vypočúvané v rámci trestného konania bolo fyzické násilie vo vzťahu k dcére vylúčené a navyše žalobkyňa okrem skutočností uvádzaných v rámci konania o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti toto nikomu neuviedla a ani nikdy nevyžiadala lekársku pomoc za účelom zdokumentovania alebo ošetrenia po takomto incidente. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo strany žalovaného fyzické násilie preukázané nebolo.

1.5 Žalobkyňa v rámci konania poukazovala aj na psychické násilie, ktorého sa mal žalovaný voči nej dopúšťať s tým, že správanie žalovaného jej spôsobuje strach a obavy o život a zdravie. Opísala situácie, ku ktorým malo dôjsť, či už vo vzťahu s vyjadreniami ohľadom elektrického kresla, utiahnutím šálu, masáže krku s poznámkami, ktoré chápala ako vyhrážku a tiež stratou obrusu, ktorý mal žalovaný podľa vlastných slov použiť na testovanie, či ju udrží a či sa bude dať takýmto obrusom škrtiť. Všetko toto boli tvrdenia, pri ktorých nebol žiaden svedok prítomný, mali sa odohrať v presne nezistenom období od roku 2018. Incidenty, ktoré boli opisované žalobkyňou, v dôsledku ktorých pociťovala obavy o svoj život a zdravie v súvislosti v jej očiach vyhrážkami zabitia elektrikou, uškrtením, sekerou, masakrom, rozbitím domácnosti, tieto boli v rovine tvrdenia, ktoré žalovaný podľa názoru súdu prvej inštancie v rámci svojich výpovedí logickým argumentom vyvrátil. Každá jedna táto narážka mala svoj pôvod v reálnej situácii s tým, že následne žalobkyňa z rôznych poznámok a vyjadrení vyvodila záver, že to smeruje k snahe ju zlikvidovať. Iné incidenty zo strany žalovaného voči žalobkyňi opísané neboli s tým, že bezprostredne vykázaniu zo spoločného obydľia predchádzala hádka a telefonát žalovaného žalobkyňi po tom, čo sa dozvedel, že umiestnila dcéru do celoročného zariadenia v O. D.. Zo všetkých týchto skutočností, ktoré v konaní prezentovali jednak strany sporu, ako aj svedkovia, súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalovaný s umiestnením dcéry nesúhlasil a obaja pociťovali vyčerpanosť, či už fyzickú alebo emocionálnu vo vzťahu k starostlivosti o zdravotne ťažko postihnutú dcéru. Obaja sa s touto situáciou vyrovnávali rozdielne, neriešili veci spoločne a starostlivosť o zdravotne ťažko postihnuté dieťa prinášala do ich vzťahu napätie a nervozitu. V konečnom dôsledku to vyplynulo aj zo záverov znalcov a tiež aj z vyjadrení žalobkyne, ktorá potvrdila, že v priebehu spolužitia navštívili psychológa, kde žalovaný pochopil, že emocionálny vývoj dcéry je iný a inak reaguje na rôzne situácie, avšak manželskú poradňu odmietol. Žalobkyňa neuviedla, že by niekedy v minulosti prezentovala pred svojim manželom svoje pocity, frustrácie, resp., že by od neho žiadala zmenu v správaní. Uviedla, že chcela navštíviť manželskú poradňu, ale nikde a z ničoho nevyplývalo, že by mu uviedla dôvody a to čo jej vadí. Žalovaný riešil situáciu po svojom, trávil čas v práci, snažil sa rodinu zabezpečiť po finančnej stránke, v dôsledku čoho sa zdržiaval v domácnosti málo. Nebolo však zistené, že by nepomáhal v starostlivosti

o zdravotne ťažko postihnuté dieťa, ale pristupoval k starostlivosti spôsobom, ktorý považoval za vhodný. V rámci konania bolo súdom prvej inštancie zistené, že spolužitie žalobkyne so žalovaným bolo náročné a aj žalobkyňa sa vo vzťahu k žalovanému správala neprímerane, s nedôverou, podozrievala ho z nevery, žiarlila na neho, opakovane kontaktovala kolegov z práce, bezdôvodne ich obviňovala a to aj prostredníctvom svojho syna, ktorý potvrdil incident vo vzťahu k zamestnankyni C..

1.6 Žalobkyňa síce v konaní navrhla vypočuť syna Q. D., ale tento podľa vlastných slov býval po návrate z Anglicka v spoločnej domácnosti so žalobkyňou a žalovaným len v období po návrate z Anglicka v roku 2018 do februára 2022, kedy opísal verbálne hádky a uviedol, že bol svedkom pri vulgárnom vyjadrení sa na adresu matky zo strany žalovaného. Informácie, ktoré mal, boli sprostredkované predovšetkým od matky. Žiaden incident, ktorý by mal byť vo vzťahu k nemu zo strany žalovaného neuviedol, neopísal. Z výpovede svedka vyplynulo, že po hádkach žalovaný odišiel zo spoločnej domácnosti a matka mu vytýkala, že rieši veci s kolegynami, s kolegami a nie s ňou. Keď sa matka snažila niečo riešiť s nadriadeným žalovaného, tento sa jej mal vysmiať do tváre. Pokiaľ išlo o výpoveď uvedeného svedka, súd prvej inštancie konštatoval, že táto nevyznela hodnoverne. Išlo o syna žalobkyne, ktorého žalobkyňa preferovala, čo vyplýva aj zo znaleckých vyjadrení. Upla sa na neho a vŕahovala ho do svojich podozrievaní, o čom svedčila aj situácia opísaná A. G., ktorého oslovil práve syn žalobkyne z dôvodu riešenia správania sa žalovaného a jeho údajnej nevery. Svedok v rámci výpovede potvrdil len to, čo uvádzala samotná žalobkyňa jej slovami a uviedol, že o celej veci vie, rozpráva sa s matkou o celej situácii. Nedá sa preto hovoriť o nezainteresovanom svedkovi, keďže je celý čas do tejto situácie vŕahovaný, ovplyvňovaný, navyše býva po odchode a vylúčení žalovaného zo spoločnej domácnosti v dome so žalobkyňou, tento užíva a to aj napriek nesúhlasu žalovaného. Jediné, čo bolo možné podľa súdu prvej inštancie z výpovede svedka vyvodiť, je že vzťahy medzi stranami boli hlboko narušené a to predovšetkým starostlivosťou o ťažko zdravotne postihnuté dieťa, čo vyplynulo z kontextu jeho výpovede a opísaniu nervozity žalovaného, ako aj žalobkyne. Incidenty, ktoré opisoval, boli predovšetkým incidentmi, ktoré boli vyvolané v dôsledku starostlivosti o zdravotne ťažko postihnutú sestru Slávku. Ním opísané situácie súd prvej inštancie vyhodnotil ako hádky vyvolané bežnou starostlivosťou a riešením záležitostí ohľadom starostlivosti o choré dieťa a nie je možné tieto incidenty označiť za také, že by vykazovali intenzitu neznesiteľnosti ďalšieho spolužitia.

1.7 Súd prvej inštancie okrem iných vykonaných dôkazov pri rozhodovaní vychádzal aj zo znaleckých posudkov a predovšetkým znaleckého posudku Ústavu pre znaleckú činnosť, kde nebolo preukázané psychické týranie žalobkyne, nebola u nej preukázaná posttraumatická stresová porucha ale psychotraumatizácia, ktorá je aj v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného a to v tom zmysle, že jej neposkytoval dostatočnú podporu ohľadom dcéry, čo vnímala ako veľmi stresujúce, zastrešujúce. Vyhrážky, bitku, či už vo vzťahu k dcére alebo k nej zo strany súdu nepreukázala a táto po vykonanom dokazovaní preukázaná nebola. V prípade žalobkyne sa na jej duševnom stave podpísalo nielen správanie sa žalovaného, ale aj ďalšie okolnosti a to predovšetkým starostlivosť o zdravotne ťažko postihnuté dieťa.

1.8 Pokiaľ žalobkyňa v rámci konania poukazovala na agresivitu správania sa žalovaného už v minulosti a toto malo preukazovať rozhodnutie súdu v Českej republike, súd prvej inštancie konštatoval, že takéto správanie z uvedených rozhodnutí nevyplýva. Pokiaľ išlo o rozhodnutia českých súdov doložené do spisu, tieto v odôvodnení zachytávali vyjadrenia bývalej manželky žalovaného a žalovaného, teda rodičov maloletých detí v tom čase s tým, že z vykonaného dokazovania súd takéto správanie nezistil. Išlo len o tvrdenia matky maloletých detí, ničím nepodložených a nepreukázaných. Z uvedených tvrdení nebolo možné jednoznačne vysloviť takýto záver a to aj s poukazom na čestné prehlásenie adresované biologickým synom žalovaného v rámci tohto konania. Ani tieto tvrdenia zo strany žalobkyne na povahové rysy žalovaného súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané a pravdivé.

1.9 Po vyhodnotení všetkých výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že viaceré incidenty, ktoré boli opísané zo strany žalobkyne, pri ktorých by aj žalovaný žalobkyni napr. nadával alebo ju urážal, čo v konaní preukázané nebolo, nedosahujú takú intenzitu, aby bolo možné konštatovať neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia a nemajú podľa názoru súdu prvej inštancie za následok nutnosť žalovaného vylúčiť z užívania ním spoluvlastnenej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa nepreukázala, že by sa voči nej žalovaný dopúšťal psychického násillia a vôbec nie už fyzického násillia a to v takej intenzite, ktoré by spôsobila neznesiteľnosť ich ďalšieho spolužitia. Dôvody vedúce k podaniu žaloby tak zostali v rovine tvrdení, neboli preukázané žiadnymi žalobkyňou navrhnutými dôkazmi. Za daného stavu by vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu predstavovalo podľa názoru súdu neprímeraný zásah do výkonu jeho vlastníckych práv. Tvrdenia o dlhodobom násilnom správaní sa nepodarilo žalobkyni preukázať vykonanými dôkazmi. To, že žalovanému bolo vznesené obvinenie ešte samé o sebe neznamená, že sa žalovaný uvedených

skutkov dopustil a budú predmetom ďalšieho dokazovania pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Na tento čas treba na neho nazerať ako na osobu netrestanú a už samotný fakt, že od začatia konania do vznesenia obvinenia žalovanému uplynul dlhý časový úsek niekoľkých mesiacov svedčí o tom, že výhrady a tvrdenia žalobkyne nie sú preukázané. Navyše vo vzťahu k dcére tieto vôbec neboli akceptované. Na záver súd prvej inštancie podotkol, že len samotné narušenie vzťahov strán v ich porozvodovom spolužití, prípadne v ich manželskom spolužití a neskôr v porozvodovom spolužití nemôže zakladať dôvodnosť podanej žaloby na vylúčenie užívania žalovaného zo spoločného obydla. Vyslovil presvedčenie, že narušenie vzťahov medzi stranami bolo ovplyvnené rozdielnym vzťahom k dieťaťu pochádzajúceho zo vzťahu žalobkyne pred uzavretím manželstva, ale predovšetkým vypätím pri starostlivosti o zdravotne ťažko postihnuté dieťa. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala také nebezpečné správanie žalovaného, ktoré by sa dalo charakterizovať ako psychické alebo fyzické násilie alebo hrozba týmto násilím, ktoré by spôsobovalo pre žalobkyňu neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia v spoločnom dome, navyše za predpokladu, keď syn žalobkyne, voči ktorému sa mal žalovaný nevhodne tiež správať s nimi v spoločnej domácnosti nežil. Z týchto dôvodov súd žalobu zamietol.

1.10 Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní bol žalovaný v plnom rozsahu úspešný, preto mu prináleží nárok na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP.

2. Odvolaním napadnutým uznesením č.k. 15C/22/2023-471 zo dňa 01. júla 2025 (ďalej aj ako „napadnuté uznesenie“) súd prvej inštancie zrušil uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 7C/16/2013-19 zo dňa 02.03.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/76/2023-81 zo dňa 09.06.2023, ktorým Okresný súd Zvolen nariadil neodkladné opatrenie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť nepribližovať sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov a povinnosť nevstupovať do miesta obydla žalobkyne a to rodinného domu na adrese E. XX/X, F. a zároveň bola žalobkyňi uložená povinnosť podať žalobu vo veci samej.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie včas podala odvolanie žalobkyňa v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1 Vyjadriala svoj nesúhlas s napadnutým rozhodnutím. Podané odvolanie odôvodnila tým, že bola niekoľko rokov obeťou psychického a fyzického násillia zo strany žalovaného. Toto násilie sa podpisalo hlavne pod jej zlý psychický zdravotný stav. Situácia sa v spoločnej domácnosti so žalovaným tak zhoršila, že bola nútená podať na žalovaného trestné oznámenie. Počas spoločného spolužitia bola vystavovaná nadmernému tlaku, nie len z dôvodu, že ich spoločná dcéra Slávka bola zdravotne postihnutá a ale aj tým, že žila v neustálom strachu zo svojho bývalého manžela – žalovaného. Tvrdila, že ňou v konaní popísané situácie (utiahnutie šálu, masáž krku s neprimeranými poznámkami, ako aj stratou obrusu), ktoré možno zo strany žalovaného mali vyznieť ako vtip, mala z neho strach. Jedna vyššie popísaná situácia nezakladá znaky trestného činu týranie blízkej osoby a zverenej osoby, ale opakujúce situácie tieto znaky trestného činu naplňajú a vedie to k psychickému násilliu. To, že konanie žalovaného naplňa znaky trestného činu týranie blízkej osoby a zverenej osoby je nesporné, nakoľko voči nemu bolo dňa 31.10.2024 vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a.), písm. b.), ods. 3 písm. d.) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b.) Trestného zákona.

3.2 Celý rozsudok sa javí v prospech žalovaného, kedy ňou popisované skutky boli podľa súdu prvej inštancie len tvrdenia, avšak popisy skutkov, ako ich uviedol žalovaný, boli považované za logické argumenty, ktorými mal žalovaný všetko, čo žalobkyňa uviedla vyvrátiť. Poukázala na odpovede na otázky č. 6. a č. 7 uvedené v Znaleckom posudku č. 18/2023 vypracovaným znalkyňou R. C. P., R., odbor Psychológie, odvetvie Klinickej psychológie detí, Klinická psychológia dospelých, Poradenská psychológia, z ktorých je zrejmé, že znalec u nej nezistil sklony k skresľovaniu informácií, je naopak pravdepodobné, že udalosti tak, ako ich popisuje, pravdepodobne prežila. Súhlasila so záverom, že poznámky a narážky vždy vyplynuli z reálnych situácií, avšak každá táto reálna situácia bola spojená s poznámkami alebo činmi, ktoré v nej spustili pocity strachu zo žalovaného. Podľa nej je zrejmé, že súd prvej inštancie uveril „logickým argumentom“ žalovaného bez tohto, aby riadne odôvodnil, prečo uveril žalovanému a nie žalobkyňi, a to hlavne po tom, ako bolo žalovanému vznesené obvinenie, zamietnuté všetky sťažnosti a boli predložené znalecké posudky, z ktorých jeden výslovne hovorí o tom, že je príčinná súvislosť medzi psychickým stavom žalobkyne a konaním žalovaného.

3.3 Podľa jej názoru súd prvej inštancie v tak závažnom konaní, ako je toto, mohol počkať na vypracovanie znaleckého posudku na žalovaného, nakoľko z dostupných informácií bolo zrejmé, že aj žalovaný sa podrobí znaleckému skúmaniu v trestnoprávnom konaní.

3.4 Za zrejmé a logické považovala, že keby aj žalovaný vykonal skutky s poznámkami, tak sa k týmto dobrovoľne neprizná a účelovo opíše situáciu inak a hlavne vo svoj prospech.

3.5 Okresný súd Zvolen výpoveď svedka Q. D. vyhodnotil ako účelovú, nakoľko jeho verzia nevyznela hodnoverne. Svedok pod prísahou uviedol, že sa o skutkoch s mamou rozprával a taktiež uviedol, že tieto skutočnosti neovplyvnia jeho výpoveď. Namietla, že súd sa vôbec nezaoberal tým, že svedok bol aj priamym účastníkom sporu v roku 2018, kde bol priamym svedkom vyhrážania a vulgárnych vyjadrení žalovaného na žalobkyňu a dokonca padli slová zo strany žalovaného, že „zoberie sekeru a že tu bude masaker“. Po tomto incidente bola privolaná aj policajná hliadka, avšak žalobkyňa sa rozhodla, že trestné oznámenie nepodá. Taktiež Q. D. bol priamym svedkom toho, ako žalovaný mal povedať „tú kurvu treba zabiť“. Taktiež upozornila na rozpor medzi výpoveďou svedka Q. D. a odôvodnení rozsudku (v dátume, od kedy svedok býval u starkej v Detve a v mieste, na ktorom sa syn zdržiaval po návrate z Anglicka.) Poznamenala, že psychické, ako aj fyzické násilie na obetiach sa najčastejšie vyskytuje v rodinnom prostredí a hlavne za zatvorenými dverami. Účastníkmi takýchto konaní sú hlavne svedkovia, ktorí sú v príbuzenskom vzťahu, čo v tomto prípade bol svedok Q. D.. A aj napriek tomu ho súd vyhodnotil ako nedôveryhodného svedka. Súd sa priklonil k svedeckým výpoveďiam ostatných svedkov, ktorých navrhol žalovaný a to aj napriek tomu, že títo nemali žiadne informácie ohľadne spolužitia žalobkyne so žalovaným. Svedkovia vypovedali vo vzťahu k žalovanému len ako ku kolegovi, ktorého poznajú z pracovného prostredia. Takéto výpovede považovala za bezpredmetné, nakoľko sa nevylučuje fakt, že žalovaný sa mohol a zjavne aj správal na pracovisku inak, ako doma k nej. Svedkov, ktorých navrhla (p. R. ako aj jej sestra), považoval súd za nehodnoverných, a to aj napriek tomu, že tieto svedkyne mali so žalovaným incident a aj k nim sa správal nevhodne a agresívne.

3.6 K zisteniu, že z výpovedí vyplynulo, že žalobkyňa mala kontrolovať žalovaného, čím obťažovala aj jeho kolegov uviedla, že žalovaný jej častokrát účelovo nedvíhal telefón, mali postihnuté dieťa, o ktoré bolo potrebné sa starať, zabezpečovať mu lieky, stravu, ako aj zavezenie a odvezenie zo zariadenia F., v ktorej počas dňa bola umiestnená. Potrebovala dennodenne komunikovať so svojim bývalým manželom nie len o týchto podstatných veciach, ale aj o veciach ohľadne domácnosti a riešiť aj krízové situácie, a preto nemala inú možnosť.

3.7 Opätovne poukázala na závery znaleckého posudku R. C. P., R., ktorá u nej diagnostikovala štokholmský syndróm, t.j. psychologický jav, ktorý vzniká v extrémnych prežitých situáciách. Uvedené preukazuje skutočnosť, že žalobkyňa prežila traumatické situácie, a to hlavne tie, ktoré opísala nie len v trestnom oznámení, ale aj v tomto konaní. Zo záverov znaleckého posudku č. 101/2023, ktorý vypracoval znalec C. C. H., odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria (znalecký posudok č. 2), je podľa nej zrejmé, že aj konanie žalovaného malo podiel v tom, že sa u žalobkyne rozvinula adaptačná porucha. V Znaleckom posudku č. 18/2024, ktorý vypracoval nezávislý S. R. H. T. N. R. Q. R., F. F. U. B. (znalecký posudok č. 3), znalec v závere v niekoľkých odpovediach uviedol, že považuje za vysoko pravdepodobné, že správanie sa podozrivého (žalovaného) spôsobilo poškodenú (žalobkyne) hlavne psychické utrpenie, ktoré bolo dlhodobé. V znaleckom posudku č. 3 sa nepotvrdila posttraumatická stresová porucha, avšak bola potvrdená adaptačná porucha s prevažnými úzkostnými a somatovegetatívnymi príznakmi na báze akcentovanej osobnosti. Adaptačná porucha pritom žalobkyne vznikla následkom konania podozrivého (žalovaného) voči poškodenej (žalobkyne), teda v priamej príčinnej súvislosti s jeho konaním voči žalobkyne. U poškodenej (žalobkyne) vznikli konaním podozrivého (žalovaného), ako i ďalšími okolnosťami zmeny jej duševného stavu dosahujúce chorobnej úrovne, pričom znalec konštatoval, že správanie žalovaného voči žalobkyne vykazovalo vyšší stupeň bezcitnosti a hrubosti. Znalec sa stotožnil so závermi znaleckého posudku č. 2, čo znamená, že súhlasí s tým, že žalobkyňa trpí adaptačnou poruchou a nezistil u žalobkyne posttraumatický stresový syndróm. Uviedla, že aj adaptačná stresová porucha, ako aj posttraumatická stresová porucha patria do spoločnej kategórie: reakcia na závažný stres a poruchy prispôsobenia, a jedná sa o rovnako závažné ochorenia. Poukázala na to, že žiadny zo znaleckých posudkov č. 2 a č. 3 nevyvrátil závery zo znaleckého posudku č. 1, a to známky štokholmského syndrómu a syndróm naučenej bezmocnosti. Podľa žalobkyne uvedené znalecké posudky sú dôkazmi, ktoré preukazujú, že bolo vo vzťahu k nej páchané násilie (hlavne psychické) zo strany žalovaného.

3.8 Spolu s podaným odvolaním predložila aktuálny zdravotný záznam z kontroly u svojej psychiatričky C. V. N., ktorá v poslednej správe uviedla, že vzhľadom k prejavom má za to, že sa jedná o posttraumatickú stresovú poruchu, objavujú sa stále typické prejavy tejto poruchy, adaptačná porucha by už odznievala, prejavy by boli všeobecnejšie.

3.9 Ďalej uviedla, že v neprospech žalovaného ohľadne jeho násilného správania svedčí nielen výpoveď žalobkyne, ale aj jeho prvej manželky, ktorá to uviedla pri rozvode už pred rokmi. Avšak súd ani tento dôkaz nevyhodnotil ako vierohodný, nakoľko ho považoval len za tvrdenie prvej manželky. Žalovaný sa prezentoval počas celého konania ako starostlivý otec, pričom žalobkyňa uvádzala opak. Je zrejmé, že žalovaný sa nestaral ani o svoje prvé deti z prvého manželstva, nestretával sa s nimi, nezaujímal sa o ne a ani im nekupoval darčeky. Čestné prehlásenie syna žalovaného sa jej javí ako účelové, nakoľko syn žalovaného celý život žije v Českej republike a ak sa aj ich vzájomný vzťah zlepšil, je len ťažko uveriteľné, že by syn poznal svojho otca v dostatočnej miere, aby vedel aj o jeho negatívnych stránkach správania. Taktiež je nutné dodať, že syn žalovaného žije od 7 rokov v Čechách a po slovensky nevie, jeho prirodzeným jazykom je čeština, preto je nelogické, prečo by napísal čestné prehlásenie v slovenskom jazyku a bez gramatických chýb. Je podľa nej zrejmé, že čestné prehlásenie je účelovým dôkazom, ktorý bol napísaný tretou osobou a ním bol asi len podpísaný, ak vôbec.

3.10 Argumentoval, že boli naplnené všetky podmienky aplikácie tohto ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a preto žalobkyňa podala žalobu. Poukázala na to, že bola obeťou násillia zo strany žalovaného a hrozba, že sa to v prípade návratu do spoločnej nehnuteľnosti bude opakovať, tam naďalej trvá. Uviedla, že má strach zo žalovaného a nevie si predstaviť, čo sa bude diať v prípade jeho návratu do spoločnej nehnuteľnosti. Ak ich spolužitie bolo napäté v minulosti a žalovaný si dovoľil voči jej osobe správanie, pre ktoré na neho podala trestné oznámenie, tak v prípade jeho návratu bude situácia ešte horšia a to aj vzhľadom na prebiehajúce súdne spory, ktoré voči sebe vedú. Žalovaný podal na žalobkyňu a jej syna Q. D. žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, podal trestné oznámenie na syna žalobkyne. Ich vzájomné spolužitie neprichádza na úvahy, nakoľko by bolo neznesiteľné až nemožné a žalobkyňa má opodstatnenú obavu o svoje zdravie a život v prípade žalovaného návratu do spoločnej nehnuteľnosti.

3.11 S poukazom na dostupnú literatúru (Števec, M. Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 1070s.) uviedla, že konanie žalovaného zjavne naplňuje znaky trestného činu, nakoľko bolo voči nemu vznesené obvinenie a všetky sťažnosti podané z jeho strany boli zamietnuté. Na záver uviedla citácie niektorých rozhodnutí odvolacích súdov a uviedla, že si nevie predstaviť, že by sa žalovaný vrátil do spoločnej nehnuteľnosti.

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie včas podala odvolanie žalobkyňa v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.1 Svoj nesúhlas s vydaným uznesením odôvodnila tým, že rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 01.07.2025, sp. zn. 15C/22/2023-455 nenadobudol právoplatnosť a z toho dôvodu nedošlo k právoplatnému ukončeniu sporu vo veci samej. Vyjadrila právny názor, že súd môže vydať takého uznesenie a postupovať v zmysle § 336 ods. 1 a 4 CSP v spojení s ustanovením § 335 CSP len vtedy, ak by bol rozsudok právoplatný. Proti tomuto dňa 09.09.2025 odvolanie.

4.2 Namietla, že takýmto konaním, kedy bolo vydané uznesenie o zrušení neodkladného opatrenia môže vzniknúť situácia (keby nebolo podané odvolanie), kedy uznesenie o zrušení neodkladného opatrenia nadobudne právoplatnosť, neodkladné opatrenia sa zruší a to napriek tomu, že konanie vo veci samej nebolo právoplatne ukončené.

4.3 Vyjadrila obavu, čo by nastalo v prípade, ak by sa žalovaný vrátil do spoločnej nehnuteľnosti. Momentálna situácia medzi žalobkyňou a žalovaným je napätá a vyhrotená, o čom svedčí aj fakt, že žalovaný podal na žalobkyňu žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a podáva aj trestné oznámenia na syna žalobkyne Q. D., ktorý býva momentálne v spoločnej nehnuteľnosti s ňou, nakoľko má stále strach.

4.4 Tvrdila, že bola niekoľko rokov obeťou psychického a fyzického násillia zo strany žalovaného a hrozba násillia pretrváva aj naďalej. Z dôvodu pretrvávajúceho násillia podala na žalovaného trestné oznámenie, ktoré je momentálne vedené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Zvolen pod sp. zn. ČVS: ORP-87/1-VYS-ZV-2024. Voči žalovanému bolo vznesené obvinenie. Všetky sťažnosti, ktoré podal žalovaný, či už na Okresnú prokuratúru Zvolen alebo na Generálnu prokuratúru, boli zamietnuté.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu proti napadnutému rozsudku uviedol, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a náležite odôvodnený a navrhol, aby ho odvolací postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5.1 Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie s tvrdeniami žalobkyne vysporiadal zákonným spôsobom, keď v rámci odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že je potrebné preukázať taký

stupeň intenzity, že možno dôvodne predpokladať pokračovanie útočníka v tomto prípade žalovaného v jeho rizikovitom správaní bezprostredne ohrozujúcom telesnú a duševnú integritu slabšej (chránenej) osoby alebo stupňovanie nebezpečenstva jeho správania. Opodstatnenosť takejto žaloby musí byť presvedčivo podložená konkrétnymi a relevantnými okolnosťami každého jednotlivého prípadu, keďže aj na strane pôvodcu zásahu ide o obmedzenie základných práv zo strany orgánov verejnej moci a citeľný zásah do inak neodňateľného práva každej osoby na jej súkromný (rodinný) život v zmysle článku 16 ods. 1 a článku 19 ods. 2 Ústavy SR a práva na slobodu pohybu v zmysle článku 23 ods. 2 Ústavy SR.

5.2 Vyjadril názor, že celá žaloba a následný postup žalobkyne v konaní sa opieral len o výsledky trestného konania, keď žalobkyňa súdu prvej inštancie opakovane predkladala časti vyšetrovacieho spisu, či už zápisnice s výpoveďami svedkov alebo časti znaleckých posudkov, a to ešte v štádiu pred vznesením obvinenia žalovanému a následne v podanom odvolaní vyjadruje „sklamanie“ z toho, že „súd uveril „logickým argumentom“ žalovaného bez tohto, aby riadne odôvodnil, prečo uveril žalovanému a nie žalobkyni, a to hlavne po tom, ako bolo žalovanému vznesené obvinenie, pričom v tomto kontexte to vyznieva ako návod, podľa ktorého súd prvej inštancie po vznesení obvinenia už nemá postupovať nezávisle, ale kopírovať závery právoplatne neukončeného trestného konania a preberať závery a výsledky úkonov trestného konania bez ich ďalšieho hodnotenia. Na strane druhej žalobkyňa neprodukovala jediný, presvedčivý, priamy dôkaz preukazujúci ktorékoľvek jej tvrdenie uvedené v obžalobe.

5.3 Tak ako v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, tak aj v podanom odvolaní, žalobkyňa z podaných znaleckých posudkov vyberá jej vyhovujúce časti a na týchto stavia svoju argumentáciu, pričom súd prvej inštancie sa k týmto vyjadreniam žalobkyne vyjadril, keď rozumne uviedol, že „každá jedna táto narážka mala svoj pôvod v reálnej situácii s tým, že následne žalobkyňa z rôznych poznámok a vyjadrení vyvodila záver, že to smeruje k snahe ju zlikvidovať“.

5.4 Pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní prezentovala názor, podľa ktorého súd prvej inštancie v tak závažnom konaní ako je toto, mohol počkať na vypracovanie znaleckého posudku na žalovaného, nakoľko z dostupných informácií bolo zrejmé, že aj žalovaný sa podrobí znaleckému skúmaniu v trestnoprávnom konaní, tak poukázal na to, že v prvom rade mala takýto postup súdu navrhnúť, čo však nespravila, v druhom rade opätovne žalobkyňa očakáva, že jej aktivitu pri zabezpečovaní dôkazov budú nahrádzať orgány činné v trestnom konaní.

5.5 V podanom odvolaní podľa jeho názoru opätovne prevládajú len všeobecné frázy o tom, že „psychické ako aj fyzické násilie na obetiach sa najčastejšie vyskytuje v rodinnom prostredí a hlavne za zatvorenými dverami“ a nedôvodné námietky voči hodnoteniu výpovedí jednotlivých svedkov súdom prvej inštancie, keď žalobkyňa uvádza, že svedkovia vypovedali vo vzťahu k žalovanému len ako ku kolegovi, ktorého poznajú z pracovného prostredia. Žalobkyňa uvádza, že tieto výpovede sú bezpredmetné, nakoľko sa nevylučuje fakt, že žalovaný sa mohol a zjavne aj správval na pracovisku inak, ako doma k nej, ale znova k týmto tvrdeniam žiadny dôkaz nepredložila, ani nenavrhol.

5.6 K tvrdeniam žalobkyne nevyhnutnosti kontaktovania žalovaného v práci uviedol, že svedkovia vypovedali jednoznačne k tomu, že sa nejednalo o kontakt so žalovaným za účelom riešenia rodinných záležitostí, ale tvrdí a opakovanú kontrolu žalovaného zo strany žalobkyne. Spoločná dcéra F. sa počas pracovného dňa žalobkyne a žalovaného nachádzala v dennom stacionári v K. F. N. H., kde mala zabezpečenú potrebnú starostlivosť. Zamestnankyne tohto zariadenia mali telefonický kontakt na žalovaného, ktorého obvykle kontaktovali ako prvého.

5.7 Pokiaľ žalobkyňa k podanému odvolaniu priložila aktuálny zdravotný záznam z kontroly u svojej psychiatricky C. V. N., poznamenal, že žalobkyňa začala obdobné lekárske správy „produkovat“ až po vykázaní žalovaného zo spoločného obydlija, do tohto momentu žiadnu lekársku pomoc nevyhľadávala, ani sa na žiadne ochorenie neliečila.

5.8 Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, ani spôsobilé preukázať, že sa ďalšie spolužitie z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k žalobkyni stalo neznesiteľným, keď ani fyzické, ani psychické násillie voči druhému manželovi, prípadne existencia hrozby takéhoto násillia preukázané nebolo, rovnako ako nebola preukázaná ani neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia. Poukázal pri tom na závery Krajského súdu v Bratislave, ktorý v rozhodnutí zo dňa 21.05.2014, sp. zn. 4Co/598/2013, uviedol, že „pre úspešnosť návrhu bude potrebné nad všetku pochybnosť i ustáliť, či jedinou logickou príčinou zhoršenia zdravotného stavu navrhovateľky a syna, rovnako aj študijného neúspechu dcéry, bolo spoluužívanie nehnuteľnosti s odporcom“.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu proti napadnutému uzneseniu uviedol, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie považuje za procesne správne a zákonné, náležite odôvodnené a navrhol, aby ho odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

7. Žalobkyňa v obidvoch odvolacích replikách zotrvala na všetkých skutočnostiach, ktoré boli uvedené v odvolaniach. Ďalej uviedla, že po vydaní rozhodnutia boli vypracované znalecké posudky na osobu žalovaného, ktoré boli doručené žalobkyni až dňa 23.10.2025, t. j. až po vydaní rozsudku a podaní odvolania.

7.1 Vzhľadom na Znalecký posudok č. 18/2025, ktorý vypracoval C. W. O., znalec v odbore: Psychológia, odvetvie: Klinická psychológia detí, Klinická psychológia dospelých zo dňa 28.07.2025 je podľa nej zrejmé, že žalovaný má preukázanú agresivitu (celkový index agresivity je na úrovni 9 z 10). Žalobkyňa má zo žalovaného strach a psychickú traumu.

7.2 Na vedomie predložila aj Znalecký posudok o duševnom stave č. 67/2025, ktorý vypracovala C. G. D., znalkyňa pre odbor Zdravníctvo a farmácia, odvetvia Psychiatria (liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatrie) zo dňa 24.07.2025.

7.3 Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne nesprávne rozhodnutie podľa ust. 388 Civilného sporového poriadku zmenil a rozhodol tak, že vylučuje žalovaného z užívania nehnuteľnosti a priznáva jej nárok na náhradu trov konania súdu prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ďalej navrhla, aby odvolací súd ako vecne nesprávne rozhodnutie zrušil aj napadnuté uznesenie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaný v odvolacej duplike poukázal na to, že žalobkyňa opätovne uplatňuje rovnaký postup ako už v konaní pred súdom prvej inštancie, keď vzhľadom na skutočnosť, že nevie preukázať svoje skutkové tvrdenia, snaží sa ich nahrádzať predkladaním znaleckých posudkov z prípravného konania vedeného na Okresnom riaditeľstve PZ vo Zvolene pod ČVS:ORP-87/1-VYS-ZV-2023, ktoré je v zmysle Trestného poriadku neverejné a len z dôvodu postavenia poškodenej v ňom sa oboznamuje s jednotlivými znaleckými posudkami a tieto následne predkladá súdu v predmetnom konaní a súčasne súdu predkladá svoje vlastné interpretácie týchto znaleckých posudkov, keď zo znaleckých posudkov zámerne vyberá časti pre ňu „priaznivé“.

8.1 Uviedol, že závery, podľa ktorých v náročných, stresujúcich a zaťažujúcich situáciách sa môže prejavovať prekračovanie sociálnych noriem najmä vo forme neadekvátneho správania (napr. používanie vulgarizmov) sú prirodzené, keď schopnosť reakcie na náročné, stresujúce alebo zaťažujúce situácie je u rôznych jedincov rôzna a aj vzhľadom na okolnosti sa môže prejavovať rôzne.

8.2 Argumentoval, že pokiaľ by bol skutočne tak agresívny, ako sa snaží žalobkyňa presvedčiť súd, tak by tieto skutočnosti vyplynuli aj zo svedeckých výpovedí, resp. ďalších dôkazov, ktoré súd prvej inštancie v rámci dokazovania vykonal, avšak táto skutočnosť z nich nevyplývala. Žalovaný je bez záznamu v registri trestov, resp. v evidencii priestupkov.

8.3 Vzhľadom na závery znalcov je možné hovoriť o pravdepodobnosti reakcie žalovaného na náročné, stresujúce a zaťažujúce situácie vo forme použitia vulgarizmu, nie o inej forme agresivity.

8.4 Poukázal na záver znaleckého posudku, v ktorom sa uvádza, že nemal osobnostný potenciál byť manželke oporou a adekvátne sa podieľať na starostlivosti o ťažko postihnutú dcéru. Vo všeobecnosti sa nedá brať ako samozrejvý fakt, že každý človek musí byť schopný takúto situáciu zvládať. Preto ak sa v spisovom materiáli nachádzajú tvrdenia, že to, že nebol v tejto oblasti dostatočnou oporou a pomocou manželke, a preto je to implicitne označené ako ujma (faktor týrania), z psychologického hľadiska je takáto implikácia v tomto jednotlivom fakte nesprávna.

9. V dôsledku podaných odvolaní Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 „a contrario, len v rozsahu odvolaní podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaniach podľa § 380 ods. 1 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

10. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne a náležite zisteného skutkového stavu a neboli naplnené procesné

predpoklady zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ustanovením § 366 CSP).

11. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP (1) Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku. V súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci. Dôvody, pre ktoré tak rozhodol, správne rozobral v odôvodnení rozhodnutia, s týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje. Dôvody uvedené v odvolaní nemajú za následok zmenu napadnutého rozhodnutia. Nad rámec uvedeného k zásadným odvolacím námietkam odvolací súd uvádza:

13. V preskúmvanej veci sa žalobkyňa na základe § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka domáhala úplného vylúčenia bývalého manžela z užívania spoločného domu patriaceho do ešte nevyriadaného, ale za konania už zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to z dôvodu fyzického a psychického násillia, ktorého sa žalovaný mal dopustiť voči jej osobe. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala také nebezpečné správanie žalovaného, ktoré by sa dalo charakterizovať ako psychické alebo fyzické násillie alebo hrozba týmto násillím, ktoré by spôsobovalo pre žalobkyňu nezniesiteľnosť ďalšieho spoluzitia v spoločnom dome, a preto žalobu zamietol. Žalobkyňa sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie nestotožnila a napadla ho riadne a včas podaným odvolaním, ako riadnym opravným prostriedkom, v ktorom namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Žalobkyňa v podanom odvolaní zotrvala na tvrdení, že bola niekoľko rokov obeťou psychického a fyzického násillia zo strany žalovaného, ktoré sa podpísalo hlavne pod jej zlý psychický zdravotný stav. Záver, že konanie žalovaného napĺňa znaky trestného činu týranie blízkej osoby a zverenej osoby odvodzovala od skutočnosti, že voči žalovanému bolo dňa 31.10.2024 vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a.), písm. b.), ods. 3 písm. d.) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b.) Trestného zákona. V tejto súvislosti odvolací súd považuje s poukazom na ústavnú zásadu prezumpcie neviny za potrebné zdôrazniť, že každý je považovaný za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu, pričom ide o základný prvok práva na spravodlivý proces. Preto odvolací súd za správny vyhodnotil postup súdu prvej inštancie, ktorý sám v konaní s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka zisťoval, či došlo k fyzickému alebo psychickému týraniu žalobkyne zo strany žalovaného.

15. V civilnom sporovom konaní sa skutkový stav zisťuje dokazovaním, t. j. procesným postupom stanoveným CSP, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky vo veci, ktorá je predmetom konania. Vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom súdnom konaní je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Hodnotenie dôkazov je činnosťou súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie vychádzala zo zisteného skutkového stavu veci a výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou napadnutého rozsudku. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti jednotlivé dôkazy hodnotiť.

16. Pokiaľ ide o žalobkyňu v tejto súvislosti namietané posúdenie výpovede svedka Q. D., ktorého súd prvej inštancie nepovažoval za nezainteresovaného svedka, čo vyplynulo z toho, že sa jednalo o preferovaného syna žalobkyne, ktorý bol celý čas do tejto situácie vťahovaný, matkou ovplyvňovaný, a ktorý navyše býva po odchode a vylúčení žalovaného zo spoločnej domácnosti v dome so žalobkyňou, tento užíva a to aj napriek nesúhlasu žalovaného a ktorý svojou výpoveďou potvrdil len to, čo uvádzala samotná žalobkyňa jej slovami a uviedol, že o celej veci vie a rozpráva sa s matkou o celej situácii, odvolací súd konštatuje, že celá jeho výpoveď bola súdom prvej inštancie v rámci hodnotenia dôkazov v bode 21.3. odôvodnenia napadnutého rozsudku podrobne vyhodnocovaná, pričom jeho svedecká výpoveď potvrdila hlboké narušenie vzťahov medzi sporovými stranami vyvierajúce z náročnej starostlivosti o ich ťažko zdravotne postihnutú dcéru Slávku, čo bolo hlavným dôvodom ich hádok a nervozity. Súd prvej inštancie objektívnosť výpovede tohto svedka spochybnil nielen z dôvodu jeho úzkeho príbuzenského vzťahu so žalobkyňou, ale tento záver oprel aj o ďalšie dôvody, ako jeho osobná zainteresovanosť, iniciatívne zapojenie a účasť na riešení partnerských nezhôd strán sporu, jeho ovplyvňovanie a preberanie vecí s matkou, ako aj užívanie spoločnej nehnuteľnosti bez súhlasu žalovaného. Ak teda s poukazom na uvedené skutočnosti vyhodnotil súd prvej inštancie výpoveď tohto svedka ako neobjektívnu, resp. nevierohodnú, odvolací súd hodnotí postup a záver súdu prvej inštancie ako správny a zákonný. Táto svedecká výpoveď predstavovala len jeden z dôkazov vykonaných v konaní, pričom bola súdom prvej inštancie v rámci hodnotenia dôkazov vyhodnocovaná nielen jednotlivo, ale aj vo vzájomnej súvislosti so všetkými ostatnými vykonanými dôkazmi (výpoveďami svedkov, znaleckými posudkami, čestnými vyhláseniami a inými listinnými dôkazmi). Rovnakým spôsobom bola vyhodnocovaná aj svedecká výpoveď žalobkyninej priateľky pani R., ktorú súd prvej inštancie posúdil ako nehodnovnú, tendenčnú a nepreukazujúcu nevhodné správanie sa žalovaného. Súd prvej inštancie musel v rámci hodnotenia dôkazov zohľadniť aj skutočnosť, že sestra žalobkyne v predloženej čestnom vyhlásení opísala len sprostredkované dojmy a úvahy a rozvrátené rodinné vzťahy, čo však nepreukazovalo, že by zo strany žalovaného bolo páchané na žalobkyňu psychické násilie.

17. Ak žalobkyňa v podanom odvolaní poukazovala na čiastkové závery znaleckých posudkov podaných v trestnom konaní vedenom proti žalovanému, a vyvodzovala z nich vlastné laické závery, odvolací súd opätovne poukazuje na to, že uvedené dôkazné prostriedky boli súdom prvej inštancie vyhodnotené v súlade s už spomínanou zásadou voľného hodnotenia dôkazov s tým, že súd znalecké posudky (ako špecifické a významné dôkazy, ktoré súd použije v prípade, ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky) hodnotí komplexne, posudzuje sa presvedčivosť znaleckého posudku vo vzťahu k posudzovaným skutočnostiam, ako aj jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti, súd však hodnotí presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010). Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konštatuje, že súd prvej inštancie v bode 21.3. odôvodnenia napadnutého rozsudku náležite vyhodnotil všetky tri v konaní predložené znalecké posudky a odôvodnil svojej úvahy, ktorým sa spravoval pri ich hodnotení, pričom vychádzal najmä z posledného vypracovaného znaleckého posudku S. R. H. T. N. R. Q. R., F. F. U. B., ktorý zohľadňoval aj znalecké zistenia vyplývajúce z predchádzajúcich dvoch znaleckých posudkov (R. C. P., R. a C. C. H.), v zmysle ktorého nebolo preukázané psychické týranie žalobkyne zo strany žalovaného a nebola u nej preukázaná ani posttraumatická stresová porucha. V súlade s jeho závermi ustálil, že u žalobkyne vznikla konaním žalovaného, ako i ďalšími okolnosťami diagnostikovaná duševná porucha, pričom sa jedná o psychotraumatizáciu, ktorá je aj v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, ktorý jej neposkytoval dostatočnú podporu ohľadom dcéry. Možno konštatovať, že uvedené zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú záverom znaleckého posudku, v zmysle ktorých adaptačná porucha u žalovanej vznikla následkom konania žalobcu (neposkytovanie dostatočnej podpory, nepochopenie, že žalobkyňa bola v stresujúcej/traumatizujúcej situácii), no na jej vzniku sa podieľali i ostatné stresové faktory, ako dlhodobá starostlivosť o zdravotne postihnuté dieťa, výchova dospievajúceho syna, finančná situácia i osobné premenné.

18. Odvolací súd sa stotožnil aj s interpretáciou skutkových zistení vyplývajúcich z súdnych rozhodnutí týkajúcich sa rozvodu žalovaného s predchádzajúcou (prvou) manželkou a úpravou práv a povinností k ich maloletým deťom. Možno skonštatovať, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že násilné správanie žalovaného bolo uvedené len v ničím nepodloženom a nepreukázanom tvrdení matky

maloletých detí, a nejednalo sa o skutkové zistenie príslušného súdu. Keďže žalobkyňa už v konaní pred súdom prvej inštancie spochybnila dôkaznú silu čestného vyhlásenia syna žalovaného ako súkromnej listiny a žalovaný pravdivosť tvrdení v ňom uvedených inak nepreukázal, znamená to, že pravdivosť týchto tvrdení v konaní nebola preukázaná. Avšak vzhľadom k tomu, že uvedený dôkaz bol žalovaným predložený len na preukázanie jeho starostlivosti o deti pochádzajúce z prechádzajúceho manželstva, poukaz súdu prvej inštancie na tento dôkazný prostriedok nemal vplyv na správnosť jeho skutkového zistenia vyplývajúceho zo súdnych rozhodnutí týkajúcich predchádzajúceho manželstva žalovaného.

19. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie všetky v konaní vykonané dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nesúhlas žalobkyne s hodnotením dôkazov (svedeckej výpovede jej syna, svedkyne G. R. a čestného vyhlásenia jej sestry) súdom prvej inštancie nemožno považovať za porušenie jej procesných práv. Hodnotiaci úvaha súdu prvej inštancie v danom prípade zodpovedá zásadám

formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci, prijaté skutkové závery súdov prvej inštancie nevykazujú žiadne známky nedostatočnosti, svojvoľnosti, nelogických úsudkov, zrejmeho omylu, či prílišného formalizmu a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok.

20. Žalobkyňa mala v konaní nielen procesnú povinnosť tvrdiť skutočnosti odôvodňujúce jej podanou žalobou uplatnený nárok na vylúčenie žalovaného z užívania spoločného domu, ale aj povinnosť preukázať, že z jeho strany došlo k fyzickému alebo psychickému násiliu alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k nej alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome, v dôsledku čoho sa ďalšie spolužitie stalo neznesiteľným. CSP zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní a teda aj pri vykonávaní dôkazov. Dôkaznú povinnosť a ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto v konaní niečo tvrdí. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov teda leží zásadne na sporových stranách. Pokiaľ žalovaná nenavrhola vykonanie dokazovania znaleckým skúmaním osobnosti žalovaného a ani nenavrhola prerušenie konania za účelom získania takéhoto znaleckého posudku zo súbežne prebiehajúceho trestného konania pokiaľ mala vedomosť o tom, že žalovaný v ňom bude podrobený znaleckému skúmaniu, súd prvej inštancie nemohol sám iniciatívne takéto dokazovanie vykonať. V rámci dokazovania platí zásada, že každá sporová strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, a teda musí preukázať to, čo tvrdí a len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí (II. ÚS 38/2015). Dôsledkom toho, že tvrdenie sporovej strany nie je preukázané, ani na základe navrhnutých dôkazov a ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre ňu nepriaznivé rozhodnutie.

21. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Odvolací súd súhlasí so zistením súdu prvej inštancie, že dôvody vedúce žalobkyňu k podaniu žaloby zostali v rovine tvrdení a neboli preukázané žalobkyňou navrhnutými dôkazmi. Keďže žalobkyňa nepreukázala, že by sa voči nej žalovaný dopúšťal psychického násillia, resp. fyzického násillia alebo ich hrozby a to v takej intenzite, ktorá by spôsobila neznesiteľnosť ich ďalšieho spolužitia a ňou opisované incidenty nemali za následok nutnosť vylúčiť žalovaného z užívania ním spoluvlastnenej nehnuteľnosti, záver súdu prvej inštancie o nutnosti zamietnutia žaloby bol výsledkom správneho právneho posúdenia veci, keď omyl súdu prvej inštancie v aplikácii na vec sa vzťahujúcej relevantnej právnej úpravy v odvolacom konaní preukázaný nebol. Naopak, je nutné skonštatovať, že súd prvej

inštancie vnímavo a posudzovanej veci priliehavo skonštatoval, zohľadňujúc ťažký údel a súženie rodičov dlhodobo sa starajúcich o ťažko postihnuté dieťa, vychádzajúc z konkrétnych okolností daného prípadu, že právny inštitút vylúčenia z užívania spoločného obydlija nie je prostriedkom na riešenie alebo eliminovanie z toho prameniacych konfliktov, nezhôd a nedorozumení, či iných vážnych narušení ich vzájomných vzťahov.

23. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tento spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojoľný). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil, zistené skutkové okolnosti súd prvej inštancie náležite vyhodnotil a dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, ktoré správne právne posúdil a svoje rozhodnutie logicky zdôvodnil, pričom náležitú starostlivosť venoval vyhodnocovaniu tvrdení uvádzaných žalobkyňou v rámci jej procesného útoku, ako aj procesnej obrane žalovaného. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že jeho odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, v dostatočnom rozsahu uvádza dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené a obsahuje zákonom vyžadované obsahové náležitosti. Pre záver o nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie nepostačuje len skutočnosť, že strana (v danom prípade žalobkyňa) s napadnutým rozhodnutím a jeho dôvodmi nesúhlasí alebo ich považuje za nedostatočné. Z práva na spravodlivý proces nevyplýva, že účastník konania musí byť v konaní vždy úspešný a má byť rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

24. Označenie dôkazov nie je iba procesnou povinnosťou účastníkov konania, ale zároveň aj ich procesným oprávnením. Návrhy na vykonanie dôkazov patria medzi prostriedky procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany. Uplatnenie tohto oprávnenia je však časovo limitované. Na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany sa aplikujú aj ustanovenia § 153 a § 154 CSP o koncentrácii konania. Zásada koncentrácie sa uplatňuje v dvoch podobách, a to ako koncentrácia vhodná (§ 153 CSP - sudcovská koncentrácia konania) a koncentrácia nutná (§ 154 CSP - zákonná koncentrácia konania). Účelom koncentrácie konania je zabrániť, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Koncentráciou konania do popredia vstupuje procesná zodpovednosť sporových strán za efektívny prístup k procesu dokazovania, zodpovedný prístup k povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Odvolací súd je v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Žalobkyňa k podanému odvolaniu, ako aj k odvolacej replike pripojila nové listinné dôkazy (aktuálne lekárske správy, nové znalecké posudky). Keďže žalobkyňou nebolo v podanom odvolaní tvrdené a v konaní ani nebolo preukázané naplnenie niektorej z podmienok zakotvených § 366 CSP, za splnenia ktorých možno v odvolacom konaní uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, nebolo možné tieto dôkazné prostriedky v odvolacom konaní použiť a na základe nich dokazovanie doplniť.

25. Sumarizujúc vyššie uvedené dôvody, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je spôsobilé privodiť zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku. Keďže je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny, odvolací súd ho postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. Vo všeobecnosti platí, že trvanie neodkladného opatrenia je nezlučiteľné s procesným neúspechom žalobcu. Keďže žaloba žalobkyne vo veci samej (o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti) nebola úspešná, pretože súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom o jej zamietnutí, súdu prvej inštancie nezostávala iná možnosť ako neodkladné opatrenie nariadené pred začatím konania uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 7C/16/2013-19 zo dňa 02.03.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/76/2023-81 zo dňa 09.06.2023 postupom podľa § 336 ods. 4 CSP v spojení s § 335 ods. 1 CSP zrušiť. Vzhľadom k tomu, že výrok o zrušení neodkladného opatrenia je v danom prípade obligatórny, odvolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil odvoláciu argumentáciu žalobkyne, v ktorej namietala, že súd môže o zrušení neodkladného opatrenia rozhodnúť až po právoplatnom ukončení sporu vo veci samej. Odvolací súd sa s procesným postupom súdu prvej inštancie stotožnil, považuje ho za správny, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaniami žalobkyne, táto nebola úspešná ani sčasti, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj napadnuté uznesenie z dôvodu vecnej správnosti v napadnutom výroku potvrdil. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému, ktorý sa k odvolaniam i vyjadroval, a to prostredníctvom právneho zástupcu. V súvislosti s odvolacím konaním tak žalobkyňi trovy preukázateľne vznikli. S poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP odvolací súd uložil žalobkyňi, ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní, povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o trovách konania.

28. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, ako aj v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie došlo k zrejmej nesprávnosti v označení právneho zástupcu žalobkyne, keď táto bola označená ako advokátka G. A. H. I., so sídlom Advokátskej kancelárie D. XX, XXX XX B., IČO: XXXXXXXX, hoci v zmysle do spisu založenej Plnej moci zo dňa 09.07.2025 (č.l. 478) má byť správne označená ako G. A. H. I., s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom: J. X, XXX XX B., IČO: XX XXX XXX. Uvedený nedostatok napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie odstráni postupom podľa § 224 CSP, a to vydaním opravného uznesenia, ktoré doručí sporovým stranám.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.